

بررسی علایم آزمایشگاهی در نوزادان مبتلا به سپسیس در بیمارستان شهید بهشتی اصفهان در سال ۹۷-

۹۶

طیبه شکیبا دستگردی

چکیده

زمینه و هدف: سپسیس نوزادان یکی از جدی ترین بیماری های عفونی نوزادان است و تشخیص به موقع آن باعث کاهش مرگ و میر می شود. این مطالعه با هدف بررسی علایم آزمایشگاهی در نوزادان مبتلا به سپسیس می باشد

روش بررسی: در این مطالعه تعداد ۱۵۳ نوزاد با گستره سنی ۱-۲۸ روز وارد مطالعه شدند و تغییرات فاکتورهای CRP، پلاکت، گلبول های سفید خون در نوزادان بررسی شد.

یافته ها: از تعداد ۱۵۳ نوزاد ۲۱ مورد مبتلا به سپسیس که از این میان ۶ نفر مبتلا به سپسیس زودرس و ۱۵ نفر مبتلا به سپسیس دیررس بودند. بیشترین میزان باکتری در سپسیس زودرس مربوط به استرپتوکوک آگالاکتیه و در سپسیس دیررس مربوط به کلبسیلا پنومونیه و استافیلوکوک اپیدرمیدیس می باشد. میزان CRP در سپسیس زودرس (۵۰ درصد) و در سپسیس دیررس (۱۰۰ درصد) از لحاظ کمی بالا بودند. لکوپنی در سپسیس زودرس (۳۳.۳ درصد) و در سپسیس دیررس (۰ درصد)، لکوسیتوز در سپسیس زودرس (۰ درصد) و در سپسیس دیررس (۲۶.۷ درصد) بود. ترومبوسیتونی در سپسیس زودرس (۲۰ درصد) و در سپسیس دیررس (۳۵.۷ درصد)، ترومبوسیتوز در سپسیس زودرس (۲۰ درصد) و در سپسیس دیررس (۰ درصد) می باشد.

نتیجه گیری: شیوع سپسیس دیررس به طور معنا داری بالاتر از سپسیس زودرس می باشد. CRP بالا در نوزادان با

سپسیس دیررس به طور معنا داری بیشتر از نوزادان با سپسیس زودرس بود و در سپسیس دیررس بهترین پارامتر تشخیصی است. در نوزادان با سپسیس زودرس لکوپنی و در نوزادان با سپسیس دیررس لکوسیتوز به طور معنا داری بیشتر بود. ترومبوسیتونی در سپسیس به خصوص در نوع دیررس دیده می شود اما وضعیت پلاکت خون بین نوزادان با سپسیس زودرس و دیررس تفاوت معنا دار نداشت

واژه های کلیدی: سپسیس، نوزادان، علایم آزمایشگاهی